

Melani Gidion

Prevela
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Za BHR – Supruža 1

„Povežite se.“

E. M. FORSTER

Prvi deo

1

29 april

17.05

GUGL PRETRAGA „Opušteni kapak“

Oko 54.300 rezultata (0,14 sekundi)

Opušteni kapak: Medlajn plus Medicinska enciklopedija

Opušteni kapak je prekomerno otromboljen gornji očni kapak...
Zbog opuštenog kapka osoba izgleda pospana ili umorna.

Opušteni kapak... Prirodne alternative

Govorite podignute brade. Nastojte da ne nabirate čelo, jer će to samo povećati vaše probleme...

Opušteni pas... opušteni kapak

Lik iz stripa... opušteni kapci. Prezime Makpudl. Krilatice... „Znaš šta? To me ljuti.“

2

Buljim u ogledalo u kupatilu i pitam se zašto mi niko nije rekao da mi je na levom kapku izrasla mala kapuljača. Dugo sam izgledala mlađa nego što jesam. A sad su se odjednom sve te godine udružile i izgledam upravo kao četrdesetčetvorogodišnjakinja, možda i starije. Podignuh prstom višak kože i prodrmah ga. Ima li da se kupi neka krema protiv toga? A skleкови za kapke?

„Šta ti je s okom?“

Piter promoli glavu u kupatilo i, uprkos tome što me nervira kad me špijuniraju, drago mi je što vidim pegavo lice svog sina. S njegovih dvanaest godina, potrebe su mu još male i lako ih je zadovoljiti: bokserice s logom njegovih omiljenih cerealija – one s pamučnim pojasom.

„Zašto mi nisi rekao?“, kažem.

Mnogo se oslanjam na Pitera. Bliski smo, pogotovo što se nege i doterivanja tiče. Imamo dogovor. Moja kosa je njegova obaveza. Reći će mi kad koren počne da mi se vidi, pa da zakažem kod svoje frizerke Lize. Zauzvrat, njegov telesni miris je

---

moja obaveza. Dvanaestogodišnji dečaci iz nekog razloga ne osećaju sopstveni zadah ispod miške. Svakog jutra oprtrčava oko mene podignutih ruku, prinoseći mi mišku pod nos da bih je onjušila. Tuširanje, kažem skoro svaki put. U retkim prilikama slažem i kažem: „Dobro je.“ Dečak treba da miriše kao dečak.

„Šta to?“

„Za moj levi kapak?“

„Šta – da ti se obesio?“

Stenjem.

„Samo malčice.“

Još jedan pogled u ogledalo. „Zašto mi nisi ništa rekao?“

„A zašto ti meni nisi rekla da *piter* u žargonu znači penis?“

„Ne znači.“

„Da, izgleda da znači. Piter i dva jajeta.“

„Kunem ti se da nikada dosad nisam čula taj izraz.“

„Pa eto, sad ti je jasno zašto menjam ime u Pedro.“

„Šta bi sa Frostom?“

„To je bilo u februaru. Kad smo učili o Robertu Frostu.“

„Znači, pred tobom se račvaju dva puta* i hoćeš da budeš Pedro?“, pitam ga.

Kažu da su viši razredi osnovne škole doba eksperimentisanja s identitetom. Zadatak nas roditelja jeste da pustimo decu da isprobaju različite ličnosti, ali postaje teško održati korak. Hvala bogu da Piter nije EMO, ili se kaže IMO? Pojma nemam šta EMO/IMO znači – koliko mi se čini, to je nekakva darkerska podgrupa, žestok klinac koji farba kosu u crno i stavlja ajlajner i, ne, to nije Piter. Piter je romantičar.

„Dobro“, kažem. „Ali jesi li razmislio o imenu Per? To je švedska verzija Pitera. Tvoji drugovi bi mogli reći: 'To je super,

---

* Aluzija na čuvenu pesmu *The Road Not Taken* („Put kojim nisam krenuo“) američkog pesnika Roberta Frosta (1874–1963). (Prim. prev.)

Pere. ' Teško ćeš naći tako nešto da se rimuje s Pedro. Je l' imamo selotejp? "

Hoću da zalepim kapak – da vidim kako bi izgledao ako bih ga popravila.

„Fe-der“, kaže Piter. „I sviđa mi se tvoj spuštenu kapak. Izgledaš kao pas.“

Zinem od čuda. *Znaš šta? To me ljuti.*

„Ma ne, kao Džampo.“

Piter misli na našeg dvogodišnjeg mešanca, napola tibetanskog španijela, napola bog te pita šta još: pet i po kila teškog, opakog malog Musolinija od kućeta koje jede sopstvenu kaku. Odvratno, slažem se, ali i zgodno, kad čovek bolje razmisli. Ne morate da nosate one plastične kese naokolo.

„Puštaj to, Džampo, seronjo mali!“, viče Zoi iz prizemlja.

Čujemo kako pas sumanuto jurca po parketu, najverovatnije sa rolnom toalet-papira u zubima, pošto mu je to, posle kake, omiljena poslastica. Džampo na tibetanskom znači *blag*, što se, dabome, ispostavilo kao sušta suprotnost njegovoj ličnosti, ali meni ne smeta; draži mi je srčan pas. Proteklih godinu i po dana bilo je kao da opet imamo malo dete u kući i uživala sam u svakom trenutku. Džampo je moja beba, treće dete koje nikad neću imati.

„Mora napolje. Mili, hoćeš li da ga izvedeš? Ja moram da se spremim za večeras.“

Piter napravi grimasu.

„Molim te?“

„Dobro, ajde.“

„Hvala ti. Nego, čekaj – pre no što odeš, imamo li selotejp?“

„Ne bih rekao. Ali mislim da sam video izolir-traku u fioci svaštari.“

Razmišljam o svom kapku. „Još jedna usluga?“

„Šta sad?“, uzdiše Piter.

„Da li bi bio srce da doneseš gore izolir-traku nakon što prošetáš psa?“

On potvrdno klimne glavom.

„Ti si moj najbolji sin“, kaŕem.

„Tvoj jedini sin.“

„I najbolji u matematici“, dodajem ljubeći ga u obraz.

Većeras idem s Vilijamom na promociju votke *F i G*; on i njegov tim iz *KKM advertajzinga* već nedeljama rade na tom poslu. Radujem se izlasku. Biće ŕiva svirka. Neki ŕestoki novi bend, tri ŕenske s električnim violinama iz Adirondaksa ili Ozarksa – ne mogu sad da se setim.

„Poslovna elegancija“, rekao je Vilijam, tako da vadam svoj stari zagasitocrveni kostim *En Tejlor*. Devedesetih, kad sam i ja radila u advertajzingu, bio je to kostim u kojem sam se osećala moćno. Obućem ga i stanem pred veliko ogledalo. Kostim izgleda malćice demodirano, ali ako stavim glomaznu srebrnu ogrlicu koju mi je Nedra prošle godine poklonila za rođendan, možda će to zamaskirati činjenicu da je video i bolje dane. Upoznala sam Nedru Rao pre petnaest godina u igraonici *Mama i ja*. Ona je moja najbolja drugarica, slučajno i jedan od najboljih advokata za razvode u Kaliforniji, a zato što me voli, uvek mogu besplatno od nje dobiti vrlo razuman i vrlo sofisticiran savet, vredan 425 dolara na sat. Pokušavam da posmatram kostim Nedrinim očima. Taćno znam šta bi rekla: „Ne misliš valjda ozbiljno, draga“, svojim otmenim britanskim naglaskom. ŕteta, ali šta da se radi. U mom ormaru nema nićega drugog što bi moglo da prođe kao „poslovna elegancija“. Nazuvam salonke i silazim u prizemlje.

Na kauću, s dugom smeđom kosom pokupljenom u neuredan šinjon, sedi moja petnaestogodišnja ćerka Zoi. Ona je

povremeno vegetarijanac (trenutno nije), fanatična pristalica recikliranja i kreatorka vlastitog organskog balsama za usne (od nane i đumbira). Poput većine vršnjakinja, ujedno je i profesionalna bivša: bivša balerina, bivša gitaristkinja i bivša devojka Nedrinog sina Džuda. Džud je prilično poznat u našem kraju. Uspeo je da se plasira u holivudsku rundu *Američkog idola*, a onda su ga izbacili zato što „zvuči kao kalifornijski eukaliptus u plamenu, koji pršti i cvrči i eksplodira, ali na kraju ipak nije od domaće vrste, baš nimalo“.

Svi smo navijali za Džuda dok se probijao kroz prvi i drugi krug eliminacija. Ali onda mu je, neposredno pre Holivuda, instant slava udarila u glavu i dao je Zoi korpu, slomivši time srce mojoj devojčici. Naravoučenije? Nemojte ni za živu glavu dopustiti da se vaša tinejdžerka zabavlja sa sinom vaše najbolje drugarice. Prošli su meseci dok se nisam oporavila – to jest, dok se Zoi nije oporavila. Rekla sam Nedri neke grozne stvari – koje verovatno nije trebalo da kažem, nešto otprilike u smislu: *Očekivala sam nešto više od feministkinjinog sina i momka koji ima dve mame*. Nedra i ja neko vreme nismo razgovarale. Sad smo dobre, ali kad god odem kod nje, nekako se pogodi da Džud nije kod kuće.

Zoina desna ruka mahnitom brzinom preleće preko tastature njenog mobilnog telefona.

„To si obukla?“ kaže.

„Pa šta? To je vintidž.“

Zoi prezrivo šmrkne.

„Zoi, dušo, molim te podigni pogled s tog sokočala. Potrebno mi je tvoje iskreno mišljenje.“ Širim ruke. „Je l' baš toliko loše?“

Zoi nakrivi glavu. „Zavisi. Kol'ko je tamo mračno?“

Uzdahnem. Pre samo godinu dana Zoi i ja smo bile bliske. A sad me tretira isto kao brata – kao člana porodice koga mora da trpi. Ponašam se kao da ne primećujem, ali se stalno trudim

---

da to preterano nadoknađujem, da budem prijazna za obe, da bih naposljetku zvučala kao mešavina Meri Popins i gospođice Slatkice iz *Čiti čiti beng benga*.

„Imate picu u zamrzivaču i, molim te, gledaj da Piter u deset bude u krevetu. Ni mi se nećemo mnogo duže zadržati“, kažem.

Zoi i dalje kuca poruku. „Tata te čeka u kolima.“

Trčkaram po kuhinji tražeći tašnu. „Priyatno večē. I nemojte da gledate *Idola bez mene!*“

„Već sam izguglala rezultate. Da ti kažem koga nogiraju?“

„Ne!“, vičem istrčavajući kroz vrata.

„Alis Bakl. Predugo se nismo videli, stvarno. Pravo si osveženje! Zašto te Vilijam češće ne dovlači na ove skupove? Ali pretpostavljam da ti čini uslugu, zar ne? Još jedno večē, još jedna promocija votke. Živa gnjavaža, jesam li u pravu?“

Frenk Poter, šef kreativnog odeljenja *KKM advertajzinga*, diskretno zagleda negde preko mene. „Divno izgledaš“, kaže streljajući pogledom naokolo. Maše nekom na drugom kraju prostorije. „Lep kostim.“

Otpijem veliki gutljaj vina. „Hvala.“

Dok gledam naokolo, u sve te providne bluze, sandalice s kaišićima i tesne farmerke koje nosi većina ostalih žena, shvatam da „poslovna elegancija“ zapravo znači „poslovna seksi odeća“. Barem među ovom ekipom. Svi izgledaju super. Tako *moderno*. U jadnom pokušaju da zakamufliram sako, obavijem jednu ruku oko struka i držim čašu s vinom tako da mi lebdi blizu brade.

„Hvala ti, Frenk“, kažem dok mi graška znoja curi pozadi niz vrat.

Znojenje mi je prva reakcija kad se osećam nelagodno. Druga je da se ponavljam.

„Hvala ti“, kažem još jednom. O bože, Alis. Trifekta od „hvala“?

Tapše me po mišici. „Pa, kako je kod kuće? Pričaj. Je l' sve u redu? Klinci?“

„Svi su dobro.“

„Sigurno?“, pita, lica nabranog od brige.

„Pa da, da, svi su dobro.“

„Divno“, kaže. „Baš mi je drago. A čime se ti baviš ovih dana? I dalje predaješ? Koji ono predmet beše?“

„Drama.“

„Drama. Tako je. Mora biti da je to vrlo... da donosi veliko zadovoljstvo. Ali pretpostavljam da je prilično stresno.“ Spušta glas. „Ti si svetica, Alis Bakl. Ja izvesno ne bih imao strpljenja.“

„Sigurna sam da bi, kad bi video za šta su sposobna ta deca. Tako su revnosna. Znaš, baš pre neki dan je jedan moj đak...“

Frenk Poter opet gleda negde preko mene, podiže obrve i klima glavom.

„Oprosti, Alis, ali bojim se da me zovu.“

„O, naravno. Izvini. Nisam htela da te zadržavam. Sigurna sam da imaš i drugih...“

Kreće prema meni i ja se naginjem misleći da će me poljubiti u obraz, a on se umesto toga povlači, čvrsto mi steže ruku i rukuje se sa mnom. „Doviđenja, Alis.“

Zagledam naokolo, u sve koji bezbrižno pijuckaju svoj figtini s azijskom trešnjom. Trudeći se da i sama delujem bezbrižno, tiho se smejućam kao da razmišljam o nečemu zabavnom. Gde li mi je muž?

„Frenk Poter je guzica“, šapuće mi u uvo nečiji glas.

Hvala bogu, prijateljsko lice. To je Keli Čo, dugogodišnja članica Vilijamovog kreativnog tima – što je veoma dugo u advertajzingu, gde se ljudi neverovatno brzo menjaju. Nosi kostim, samo malo drugačiji od mog (bolji reveri), ali na njoj izgleda provokativno. Ukombinovala ga je s čizmama visokim preko kolena.

„Čoveče, Keli, sjajno izgledaš“, kažem.

Keli odmahuje rukom. „Nego, reci, zašto te češće ne vidamo?“

„Ma, znaš. Takva je gnjavaža prelaziti most. Saobraćaj. Uz to, još ne volim da uveče ostavljam decu samu. Piter ima samo dvanaest godina, a Zoi je tipična zanesena tinejdžerka.“

„Kako je na poslu?“

„Odlično. Kad nisam do guše u pojedinostima kao što su kostimi, roditeljske rasprave, tešenje pauka i prasića koji još nisu naučili svoj tekst. Trećaci ove godine rade *Šarlotinu mrežu*.“

Keli se osmehuje. „Obožavam tu knjigu! Tvoj posao zvuči tako idilično.“

„Stvarno?“

„O da. Volela bih da se izvučem iz ove ludnice. Svake večeri se nešto dešava. Znam da izgleda glamurozno – večere s klijentima, mesta u loži kad igraju *Džajentsi*, besplatne karte za koncerte – ali posle nekog vremena postane zamorno. Doduše, ti znaš kako je. Već odavno si advertajzing-udovica.“

Advertajzing-udovica? Nisam znala da imaju i ime za to. Za mene. Ali Keli je u pravu. Uza sva Vilijamova putovanja i bavljenje klijentima, ja sam, u suštini, samohrana majka. Srećni smo ako uspemo da se skupimo na večeri nekoliko puta nedeljno.

Gledam preko sobe i hvatam Vilijamov pogled. Ide prema nama. Visok je i dobro građen, tamna kosa sedi mu samo na slepoočnicama, na onaj prkosan način na koji neki muškarci sede (kao da bi da kažu: Dođavola s tim što mi je četrdeset sedma – još sam pakleno seksi, a sede samo doprinose tome). Talas ponosa preplavljuje me dok prelazi preko sobe onako u crnom odelu i pamučnoj košulji.

„Gde si kupila čizme?“, pitam Keli.

Prilazi nam Vilijam.

„U *Blumisu*. Znači, Vilijame, tvoja žena ne zna šta je to *advertajzing-udovica*. Kako je to moguće kad si je baš ti i pretvorio u to?“, pita Keli namigujući mi.

Vilijam se mršti. „Svugde sam te tražio, Alis. Gde si bila?“

„Upravo ovde, pateći se s Frenkom Poterom“, kaže Keli.

„Razgovarala si s Frenkom Poterom?“, uznemireno pita Vilijam. „Ko je kome prišao, on tebi ili ti njemu?“

„On meni“, odgovaram.

„Je l' pominjao mene? Kampanju?“

„Nismo razgovarali o tebi“, kažem. „Zapravo, samo smo kratko popričali.“

Posmatram kako Vilijam steže čeljust. Zašto je tako nervozan? Klijenti su nasmejani i pijani. Tu je i mnogo novinara. Koliko vidim, promocija je uspela.

„Možemo li da idemo, Alis?“, pita Vilijam.

„Sad? Ali bend još nije ni počeo. Tako sam se radovala što ću poslušati malo žive svirke.“

„Alis, umoran sam. Hajde da idemo, molim te.“

„Vilijame!“ Okružuje nas trojac mladih muškaraca – takođe članova Vilijamovog tima.

Nakon što me Vilijam predstavi Hoakinu, Hariju i Arminderu, Arminder kaže: „Dakle, danas sam malo egosurfovao.“

„Kao i juče“, dodaje Hoakin.

„I prekjuče“, domeće Keli.

„Hoćete li mi dozvoliti da završim?“, pita Arminder.

„Da nagađam“, kaže Hari. „1.234.589 pogodaka.“

„Krele“, kaže Arminder.

„Izbio si mu adute iz ruke, Hare“, kaže Keli.

„Sad 5.881 zvuči bedno“, duri se Arminder.

„10.263 definitivno ne zvuči bedno“, kaže Hari.

„Ili 20.534“, kaže Keli.

„Oboje lažete“, kaže Hoakin.

„Ne budi zavirljiv, gospodine 1.031“, kaže Keli. „Ne priliči ti.“

„50.287“, kaže Vilijam ućutkavši sve.

„Batic“, kaže Arminder.

„To je zato što si osvojio onog Klija“, kaže Hari. „Kad ono beše, šefe? Hiljadu devetsto osamdeset...?“

„Nastavi tako, Hari, i ima da te skinem s poluprovodnika i stavim na žensku higijenu“, kaže Vilijam.

Preneraženost mi se vidi na licu. Takmiče se koliko ima pogodaka s njihovim imenom. A svi se broje hiljadama?

„Vidi šta si uradio. Alis je užasnuta“, kaže Keli. „I ne krivim je. Mi smo gomila narcisa sitne duše.“

„Ne, ne, ne. Ne mislim ništa loše. Mislim da je zabavno. Ego-surfovanje. Svi to rade, zar ne? Samo što nisu dovoljno hrabri da to i priznaju.“

„A ti, Alis? Jesi li u poslednje vreme guglala samu sebe?“, pita Arminder.

Vilijam odmahuje glavom. „Alis nema potrebe da gugla samu sebe. Ona nema javni život.“

„Ma nemoj? A kakav to ja život imam?“, pitam.

„Dobar. Sadržajan. Samo beznačajniji.“ Vilijam uštine kožu između očiju. „Izvinite, deco, bilo je zabavno, ali mi sad moramo da idemo. Valja nam preći most.“

„Baš morate?“, pita Keli. „Tako retko viđam Alis.“

„On je u pravu“, kažem. „Obećala sam klincima da ćemo se vratiti do deset. Radni dan i tako to.“

Keli i trojica mlađih muškaraca odlaze prema šanku.

„Beznačajan život?“, kažem.

„Nisam ciljao ni na šta posebno. Ne budi toliko osetljiva“, kaže Vilijam šetajući pogledom po prostoriji. „Uz to, u pravu sam. Kad si poslednji put guglala samu sebe?“

„Prošle nedelje. 128 pogodaka“, lažem.

„Stvarno?“

„Zašto zvučiš tako iznenađeno?“

„Alis, molim te, nemam vremena za ovo. Pomozi mi da nađem Frenka. Moram da mu se javim.“

Uzdahnem. „Eno ga tamo, kraj prozora. I požuri.“

Vilijam mi spusti ruku na rame. „Sačekaj me tu. Odmah se vraćam.“

Na mostu nema gužve, ali volela bih da je ima. Vožnja kući je obično nešto u čemu uživam: to iščekivanje da obučem pižamu, sklupčam se na kauču s daljincem u rukama, klinci gore spavaju (ili se prave da spavaju, a najverovatnije leže u krevetu besomučno kucajući SMS-ove ili IM poruke) – ali večeras bih volela da ostanem u kolima i prosto se vozim nekud, bilo kuda. Veče je bilo zbunjujuće i ne mogu da se otresem osećaja da me se Vilijam stidi.

„Što si se učutala? Jesi li previše pila?“, pita me.

„Umorna sam“, mrmljam.

„Frenk Potter je stvarno neverovatan lik.“

„Meni se dopada.“

„Dopada ti se Frenk Potter? Čovek je folirant.“

„Jeste, ali je iskren što se toga tiče. Ne pokušava to da sakrije.

A prema meni je uvek ljubazan.“

Vilijam lupka prstima po volanu u taktu s radiom. Zatvaram oči.

„Alis?“

„Molim?“

„U poslednje vreme si nekako čudna.“

„Kako to?“

„Ne znam. Je l' prolaziš kroz neku krizu srednjih godina ili tako nešto?“

„Ne znam. A je l' ti prolaziš kroz neku krizu srednjih godina ili tako nešto?“

Vilijam odmahne glavom i pojača muziku. Naslanjam se na prozor i zurim u milione svetala koja trepere na brežuljcima Ist

---

beja. Oukland deluje tako svečano, gotovo praznično – nagoni me da se setim svoje majke.

Poginula je dva dana uoči Božića. Imala sam petnaest godina. Izašla je da kupi veliko pakovanje punča s jajima i udario ju je čovek koji je prošao kroz crveno. Volim da mislim kako nije ni znala šta ju je snašlo. Čula se škripa metala koji udara o metal i onda blago hućanje, kao kad teče reka, i onda su se kola ispunila predivnom svetlošću. Tako zamišljam njen kraj.

Toliko sam puta izdeklamovala priču o njenoj smrti da su pojedivosti sasvim izgubile smisao. Ponekad, kad me pitaju o majci, ispuni me nekakva čudna, ne sasvim neprijatna nostalgija. Umem da prizovem u misli živu sliku ulica Broktona u Masačusetsu, koje su tog decembarskog dana zacementirane bile ukrašene sjajnim vencima i šarenim svetlima. U prodavnici pića se sigurno bio otegao red, svima su kolica bila puna kartona piva i kantica s vinom, a vazduh je mirisao na borovinu s obližnjeg placu s božićnim jelkama. Ali tu nostalgiju za onim što je bilo *pre* vrlo brzo zbrise mutno *posle*. Tada mi glavu ispuni otrcana uvodna muzika iz *Magnuma*. To je moj otac gledao pre no što je zazvonio telefon, a ljubazna žena na drugom kraju žice saopštila da se dogodila nesreća.

Zašto večeras razmišljam o ovome? Je li to, kao što pita Vilijam, kriza srednjih godina? Sat svakako otkucava. Kad napunim četrdeset pet ovog septembra, imaću isto onoliko godina kao majka kad je poginula. To je moja prelomna godina.

Sve dosad sam uspevala da se utešim činjenicom da moja majka, iako je mrtva, stalno prednjači u odnosu na mene. Tek sam imala da pređem sve pragove koje je ona prešla, i tako je nekako još bila živa. Ali šta će biti kad je pretekнем? Kad više ne bude njenih pragova?

Okrznem pogledom Vilijama. Da li bi majka imala lepo mišljenje o njemu? Da li bi imala lepo mišljenje o mojoj deci, karijeri – o mom braku?

„Hoćeš li da stanemo kod *Seven-ilevena*?“, pita Vilijam.

Svrtačanje u *Seven-ileven* posle izlaska i kupovina kitketa bili su naša tradicija.

„Neću. Nema gde da mi stane.“

„Hvala što si došla na promociju.“

Je l' to njegov način da se izvini za večerašnje prezrivo ponašanje prema meni?

„A-ha.“

„Lepo si se provela?“

„Naravno.“

Vilijam zastaje. „Uopšte ne umeš da lažeš, Alis Bakl.“

3

30. april

1.15

GUGL PRETRAGA „Alis Bakl“

Oko 26 rezultata (0,01 sekundi)

Alisa u Zemlji čuda kopče za opasač*

Kopča „luda čajanka“, kopča „Tvidlidi Tvidldam“, kopča „Beli Zec“, kopča „Hampti Dampiti“...

Alis Bakl

Arhiva *Boston globa*... Komad gospođe Bakl *Šankerka s ostrva Veliki Krenberi*, pozorište *Blu Hil* „bezbojan, dosadan, besmislen“...

Alis Bakl

Alis i Vilijam Bakl, roditelji Zoi i Pitera, uživaju u zalasku sunca na palubi...

---

* Junakinja ove knjige imenjakinja je Alise u Zemlji čuda, a njeno prezime Bakl (Buckle) između ostalog znači šnala, kopča, predica. (Prim. prev.)

GUGL PRETRAGA „Krizna prednjih godina“

Oko 1.390.000 rezultata (0,21 sekundi)

Vidljivost prednjih ukrštenih ligamenata 40%

Zdravo, ja sam pre 2 *godine* operisala *prednje* ukrštene ligamente kolena. Povredu sam imala pre 5 *godina*, ali doktori nisu uspostavili pravu...

Krizna je nastala...

GUGL PRETRAGA „Krizna SREDnjih godina“

Oko 3.490.000 rezultata (0,22 sekunde)

Krizna srednjih godina – Vikipedija, slobodna enciklopedija

Krizna srednjih godina je izraz skovan 1965...

Krizna srednjih godina

Promene u srednjim godinama mogu obeležiti razdoblje izuzetnog ličnog razvoja. Ali šta činiti ako kriza srednjih godina izazove depresiju?

SASTOJCI ZA SREĆAN BRAK

1 šolja ljubaznosti, 2 šolje zahvalnosti, 1 kašika svakodnevnih pohvala, 1 brižljivo čuvana tajna.

4

Sanduče za spam (3)

Šalje: Medlajn

**Tema: Jeftin, najjeftiniji vikodin, perkocet, ritalin, zoloft,
diskretno**

Datum: 1. maj, 9.18

Prima: Alis Bakl <alisbakl@rocketmail.com>

OBRIŠI

Šalje: Hudija šop

Tema: Nove pilule s pantljičarom, sitne azijske žene

Datum: 1. maj, 9.24

Prima: Alis Bakl <alisbakl@rocketmail.com>

OBRIŠI

Šalje: Niderfildov centar za istraživanje braka

Tema: Odabrani ste da sudelujete u istraživanju o braku

Datum: 1. maj, 9.29

Prima: Alis Bakl <alisbakl@rocketmail.com>

PREBACI U INBOKS

5

Pada mi na pamet da sam ja Frenk Potter sopstvenog malog sveta. Ne Frenk Potter karijerista, nego Frenk Potter šef – ja sam šefica dramskog odseka Osnovne škole *Kentvud*. Nervozna Alis Bakl koja se pojavila na Vilijamovoj promociji votke nije ona Alis Bakl koja ovog časa sedi na klupi na školskom igralištu dok četvrtakinja stoji iza nje i uzaludno pokušava da joj sredi frizuru.

„Izvinite, nastavnice, ali ne mogu joj ništa“, kaže Harijet. „Možda ako biste je ponekad raščešljali.“

„Ako bih je raščešljala, samo bi se sva ukovrdžala. Izgledala bi kao pacovsko gnezdo.“

Harijet skupi svoju gustu smeđu kosu i onda je pusti. „Žao mi je što moram to da kažem, ali ona sad izgleda kao pacovsko gnezdo. U stvari, više liči na maslačak.“

Otvorenost Harijet Mors tipična je za četvrtakinje. Molim se da ne preraste tu osobinu do prelaska u više razrede. Većina devojčica je preraste. Što se mene tiče, ništa mi nije draže od devojčice koja kaže ono što misli.

„Možda bi trebalo da je ispeglate“, predlaže. „Moja mama je pegla. Može i na kišu da izađe a da joj se ne ukovrdža.“

„I zato i izgleda tako fantastično“, kažem videći gospođu Mors kako korača prema nama.

„Alis, izvinite što kasnim“, kaže ona saginjući se da me zagrlji. Harijet je njeno četvrto dete koje je prošlo kroz moje časove drame. Najstarije sada pohađa Fakultet scenskih umetnosti u Ouklandu. Volim da mislim da je to pomalo i moja zasluga.

„Tek je tri i dvadeset. Sve je u redu“, kažem. Još najmanje dvadesetoro dece jurca igralištem čekajući da neko dođe po njih.

„Saobraćaj je bio strašan“, kaže gospođa Mors. „Pobogu, Harijet, šta to radiš s kosom gospođe Bakl?“

„Ona je zapravo odlična frizerka. Bojim se da je problem u mojoj kosi.“

„Izvinite“, nemo oblikuje usnama gospođa Mors dok prekopa po torbici tražeći gumicu za kosu. „Mila, zar ne misliš da bi tvojoj nastavnici odlično stajao konjski rep?“

Harijet obilazi klupu, staje preda me i ozbiljno me zagleda. Podiže mi kosu sa slepoočnica. „Trebalo bi da nosite minduše“, izjavljuje. „Pogotovo kad dignete kosu.“ Uzima od majke gumicu i ponovo zauzima svoje mesto iza klupe.

„Recite, kako mogu da vam pomognem ovog polugodišta?“, pita gospođa Mors. „Hoćete li da organizujem žurku? Mogla bih pomagati klincima da nauče tekst.“

Osnovna škola *Kentvud* puna je roditelja poput gospođe Mors: roditelja koji se dobrovoljno javljaju a da ne morate ni da im tražite i koji gaje usrdnu veru u važnost drame kao nastavnog predmeta. Štaviše, Udruženje roditelja u *Kentvudu* izdvaja novac za moju platu nastavnika s polovinom radnog vremena. Državno školstvo u Ouklandu već je godinama na rubu bankrotstva. Prvi su bili ukinuti predmeti vezani za umetnost i muziku. Bez Udruženja roditelja ne bih imala posao.

Uvek se nađe grupa teških roditelja koji se žale i nisu zadovoljni – ove godine su to roditelji trećaka – ali uglavnom smatram roditelje saradnicima u nastavi. Ne bih mogla da obavljam svoj posao bez njih.

„Baš lepo izgleda“, kaže gospođa Mors nakon što mi je Harijet nekoliko minuta trzala i cimala glavu. „Baš mi se dopada kako si nastavnici napravila tu pufnicu na temenu.“

Harijet gricka usnu. Pufnica nije bila namerna.

„Osećam se kao u *Doručku kod Tifanija*“, kažem, dok Klarisa Norman dotrčava preko igrališta da mi se sklopča u krilu.

„Svuda sam vas tražila“, kaže gladeći me po ruci.

„Kakva slučajnost. I ja sam tebe svuda tražila“, odgovaram dok mi se gnezdi u rukama.

„Pozovite me“, kaže gospođa Mors pretvarajući se da drži slušalicu na uvu, pa odlazi sa Harijet.

Vodim Klarisu u zbornicu i kupujem joj slatkiš od žitarica, a onda se vraćamo na klupu i pričamo o važnim stvarima kao što su barbike i njen stid što još ima pomoćne točkove na biciklu.

U četiri, kad njena mati zaustavi auto uz ivičnjak i zatrubi, stegnutog srca posmatram dok Karisa otrčava preko igrališta. Deluje tako ranjivo. Osam joj je godina i sitna je za svoj uzrast, otpozadi bi mogla da prođe kao šestogodišnjakinja. Gospođa Norman maše iz kola. Odmahujem joj. To je naš ritual barem nekoliko dana nedeljno. Obe se pretvaramo da nema ničega neobičnog u tome što je po dete došla sa četrdeset pet minuta zakašnjenja.